

SHAUN
BYTHELL

Jurnalul unui librar

Traducere din engleză și note de
Mihaela Buruiană

EDITORI:

Silviu Dragomir
 Vasile Dem. Zamfirescu
 Magdalena Mărculescu

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
 Bogdan-Alexandru Stănescu

DESIGN:

Andrei Gamară

DIRECTOR PRODUCȚIE:
 Cristian Claudiu Coban

DTP:

Mihaela Gavriloiu

CORECTURĂ:

Roxana Nacu
 Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BYTHELL, SHAUN
Jurnalul unui librарь / Shaun Bythell; trad. din engleză de
 Mihaela Buruiană. – București: Pandora Publishing, 2020

ISBN 978-606-978-315-3

I. Buruiană, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: *The Diary of a Bookseller*
 Autor: Shaun Bythell

Copyright © Shaun Bythell, 2017
 First published in Great Britain by PROFILE BOOKS LTD.

Copyright © Pandora M, 2020
 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișul 1, C.P. 0490, București
 Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-315-3

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

FEBRUARIE

„Aș vrea să fiu un librарь *de métier*? În general, în ciuda bunătății pe care mi-a arătat-o angajatorul și a unor zile fericite petrecute în librărie, nu.”¹

GEORGE ORWELL, *AMINTIRILE UNUI LIBRAR*,
 LONDRA, NOIEMBRIE 1936

Reticența lui Orwell de a se dedica meseriei de librарь este de înțeles. Există un stereotip al proprietarului nerăbdător, intolerant, antisocial, interpretat perfect de Dylan Moran în serialul *Black Books*, care (în linii mari) pare adevărat. Bineînțeles, există și excepții și mulți librari nu se conformează acestui tipar. Din păcate, eu da. Însă nu a fost mereu aşa și îmi aduc aminte că, înainte să cumpăr librăria, eram un om prietenos, cu care te puteai înțelege. Dar tirul constant de întrebări plăcitoare, finanțele dificile ale afacerii, certurile nesfărșite cu personalul și cu clienții fără număr, obositorii și puși pe tocmeală, m-au redus la ceea ce sunt acum. Aș schimba ceva din toate acestea? Nu.

Prima dată când am văzut The Book Shop în Wigtown, aveam opt-sprezece ani, eram în orașul meu natal și tocmai mă pregăteam să plec la facultate. Îmi amintesc limpede cum am trecut pe lângă librărie cu un prieten și am comentat că mai mult ca sigur se va închide în cel mult un an. După doisprezece ani, pe când mă aflam într-o vizită de Crăciun la părinți, am trecut pe aici

¹ Toate citatele din *Amintirile unui librарь*, de George Orwell, sunt preluate din ediția Polirom, 2011, a volumului de eseuri *Cărți sau țigări*, în traducerea lui Ciprian Șulea. Am păstrat scrierea cu „i” în interiorul cuvintelor și „sint”, aşa cum apare în volumul respectiv.

să văd dacă găsesc un exemplar din *Three Fevers*, de Leo Walmsley și, în timp ce discutam cu proprietarul, am recunoscut că mi-e greu să găsesc un job care să-mi placă. El mi-a sugerat să cumpăr librăria lui, fiindcă abia aștepta să iasă la pensie. Când i-am spus că nu am bani, mi-a răspuns: „Nu ai nevoie de bani. Pentru ce crezi că există bănci?“ În mai puțin de un an, pe 1 noiembrie 2001, la exact o lună de la aniversarea mea de treizeci și unu de ani, magazinul a devenit al meu. Înainte să-l preiau, ar fi trebuit poate să citesc un text publicat de George Orwell în 1936. Eseul *Amintirile unui librărie* pare și astăzi la fel de adevărat ca atunci și, pentru cei la fel de naivi ca mine pe vremea aceea, este un avertisment util că lumea anticariatelor nu este chiar o idilă, în care stai într-un fotoliu, lângă un foc întețit, cu picioarele în sus, încălțat în papuci, fumând pipă și citind *Istoria declinului și a prăbușirii Imperiului Roman*, de Gibbon, în timp ce un șir de clienți încântători te atrag în conversații inteligente, înainte de a cheltui pumni de bani. De fapt, adevărul nici nu poate fi mai diferit. Dintre toate observațiile lui Orwell din eseul acela, comentariul „mulți dintre cei care intrau la noi erau genul de oameni care sunt o pacoste oriunde, dar care într-un anticariat se pot manifesta și mai bine“ este poate cel mai potrivit.

Orwell a lucrat cu jumătate de normă la Booklover's Corner în Hampstead în timp ce scria *Aspidistra să trăiască!*, între 1934 și 1936. Prietenul său Jon Kimche l-a descris drept o persoană căreia îi displăcea profund să vândă ceva cuiva, un sentiment care, cu siguranță, li se va părea familiar multor librari. Pentru a ilustra asemănările — și, adesea, și deosebirile — dintre viața într-o librărie astăzi și cea de pe vremea lui Orwell, fiecare lună din acest jurnal va începe cu un fragment din *Amintirile unui librărie*.

În copilăria mea, Wigtown era un orașel aglomerat. Eu și cele două surori mai mici am crescut la o mică fermă aflată cam la un kilometru jumătate distanță, așa că ni se părea o metropolă în plină dezvoltare când îl comparam cu câmpurile mlaștinoase și sărate, presărate cu oi. Are aproape o mie de locuitori și se află în

Galloway, colțul uitat de lume din sud-vestul Scoției. Wigtown e situat într-un peisaj alcătuit din morene alunecoase, pe o peninsulă cunoscută ca Machars (de la cuvântul galic *machair*, care înseamnă pajiște joasă și fertilă) și este înconjurat de șaizeci și cinci de kilometri de coastă, pe care se găsesc plaje nisipoase, dar și stânci înalte și peșteri. La nord se învecinează cu Galloway Hills, o întindere frumoasă și aproape pustie, prin care serpentă traseul de drumeție Southern Upland Way. Orașul este dominat de County Buildings, clădirea impunătoare, în stil hôtel-de-ville, a primăriei, care a fost pe vremuri sediul municipal al regiunii sau, cum i se zice pe aici, „Comitatul“. Economia din Wigtown a fost mulți ani susținută de o cooperativă de lactate și de distileria de whisky aflată în punctul cel mai de sud al Scoției, Bladnoch, care, împreună, angajau cea mai mare parte a populației locale. Pe atunci, agricultura oferea mult mai multe oportunități fermierilor decât în ziua de azi, așa că se găsea de lucru și în oraș, și în apropierea lui. Fabrica de lactate s-a închis în 1989, desființându-se 143 de locuri de muncă; distileria, fondată în 1817, s-a închis în 1993. Impactul asupra orașului a fost așa de mare încât l-a transformat complet. Acolo unde înainte erau o fierărie, un aprodar, un magazin de cadouri, unul de încălțăminte, o cofetărie și un hotel, nu au mai rămas decât uși închise și ferestre blocate cu scânduri.

Acum însă prosperitatea a revenit într-o oarecare măsură și, odată cu ea, și o senzație de optimism. Clădirile goale ale fabricii de lactate au fost preluate treptat de mici firme: o fierărie, un studio de înregistrări și o fabrică de sobe ocupă o mare parte din acestea. Distileria s-a redeschis pentru producție la scară mică în 2000, sub administrarea entuziastă a lui Raymond Armstrong, un om de afaceri din Irlanda de Nord. și norocul orașului s-a schimbat: Wigtown găzduiește acum o comunitate de librării și anticariate. Ferestrele și ușile baricadate odinioară s-au deschis din nou, iar în spatele lor mici afaceri înfloresc.

Toți cei care au lucrat într-o librărie au observat că interacțiunile cu clienții reprezintă material mai mult decât suficient

pentru o carte — *Weird Things Customers Say in Bookshops*², de Jen Campbell, este o doavadă foarte bună în acest sens — aşa că, fiind blestemat cu o memorie îngrozitoare, am început să-mi notez întâmplări din librărie pe măsură ce se produceau, pe post de *aide-mémoire*, în eventualitatea în care aş fi vrut să scriu ceva în viitor. Dacă data de început pare arbitrară, asta este din cauză că lucrurile chiar aşa stau. Pur și simplu, mi-a trecut prin minte să încep toate astea pe 5 februarie, iar notițele mele au devenit un jurnal.

MIERCURI, 5 FEBRUARIE

Comenzi online: 5

Cărți găsite: 5

Un apel la 9:25 de la un bărbat din sudul Angliei, care se gândește să cumpere o librărie în Scoția. Voia să afle cum să evaluateze inventarul unei librării cu 20 000 de cărți. Evitând răspunsul evident „EȘTI NEBUN?“, l-am întrebat ce i-a sugerat actuala proprietară. Ea îi spuse că prețul mediu al unei cărți din librăria ei era de șase lire, aşa că îi sugerase să împartă totalul de 120 000 de lire la trei. Eu i-am zis că ar trebui să-l împartă cel puțin la zece, probabil la treizeci. Să vinzi cantități anglo este aproape imposibil în ziua de azi, fiindcă cei dispuși să preia un număr mare de cărți sunt foarte puțini și plătesc sume absolut derizorii. Librăriile sunt acum rare, iar stocurile sunt mari. Este o piață favorabilă cumpărătorilor. Chiar și în 2001, când am cumpărat eu magazinul și lucrurile mergeau bine, fostul proprietar a evaluat stocul de 100 000 de cărți la 30 000 de lire.

² *Lucruri ciudate pe care le spun clienții în librării*. Autoarea, Jen Campbell, este cunoscută și ca vlogger: pe canalul său de YouTube vorbește despre cărțile citite, noi apariții editoriale etc.

Poate ar fi trebuit să-l sfătuiesc pe omul de la telefon ca, înainte să promită că o să cumpere librăria, să citească (pe lângă *Amintirile unui librărie*, de Orwell) extraordinara *The Bankrupt Bookseller Speaks Again*³, de William Y. Darling. Ambele sunt lecturi recomandate pentru cei care aspiră să devină librari. În realitate, Darling nu a fost un librar falit, ci un negustor de pânzeturi din Edinburgh, care a răspândit păcăleala bine ticlită că o astfel de persoană a existat de-adevăratele. Detaliile sunt bizarre de precise. Librarul fictiv al lui Darling — „dezordonat, nesănătos, pentru oamenii de rând o ființă umană neinteresantă și totuși, dacă este provocat, poate vorbi despre cărți la fel de elovent ca oricare altul“ — este un portret de anticar căt se poate de precis.

Astăzi a fost tura lui Nicky. Nu-mi mai permit să plătesc angajații cu normă întreagă, mai ales în iernile lungi și reci, aşa că mă bazez pe Nicky, care este la fel de excentrică pe căt este de capabilă să se ocupe de librărie două zile pe săptămână, pentru că eu să ies după achiziții sau să lucrez altceva. Nicky se apropie de cincizeci de ani și are doi fii adulți. Locuiește într-o mică fermă cu vedere spre Luce Bay, la vreo douăzeci și cinci de kilometri de Wigtown, și face parte din Martorii lui Iehova, ceea ce, alături de hobby-ul ei de a crea obiecte „artizanale“ ciudat de inutile o definește. Își face singură multe dintre haine și este la fel de modestă ca un om sărman, deși foarte generoasă cu puținul pe care îl are. În fiecare vineri îmi aduce ceva găsit cu o seară înainte în containerul din spatele supermarketului Morrisons din Stranraer, după întâlnirea de la Kingdom Hall. Ea îi zice „vinerea păpicii“. Fiii ei o numesc „un spirit liber și împrăștiat“, dar ea face parte din textura magazinului la fel de mult ca volumele de pe rafturi și, fără ea, locul asta și-ar pierde o mare parte din farmec. Chiar dacă azi nu e vineri, a adus ceva mâncare scârboasă pe care a luat-o ca pradă din containerul de la Morrisons: un pachet de

³ *Librarul falit vorbește din nou*.

samosa⁴ care se înmuiaseră atât de tare, încât abia îți mai dădeai seama ce sunt. Venind în fugă de afară, din ploaia torrentială, mi l-a împins în față și a zis: „Ei, ia uite la astea! Samosa! Minunate!“ După aceea, a mușcat dintr-o, împroșcând podeaua și tejgheaua cu bucătele vâscoase.

Pe durata verii, iau studente în practică — una sau două. În felul acesta, am libertatea de a mă bucura de câteva activități care fac viața în Galloway aşa de idilică. Scriitorul Ian Niall a scris odată că, în copilărie, pe când mergea la școală de duminică, era convins că „țara unde curge lapte și miere“ despre care îi vorbea profesorul este Galloway, parțial pentru că întotdeauna se găseau din abundență în cămara fermei la care crescuse, dar și pentru că, pentru el, zona era un fel de paradis. Îi împărtășesc dragostea față de locul acesta. Datorită fetelor care lucrează în magazin, îmi permit luxul de a alege când să mă duc la pescuit sau în drumeție pe dealuri ori să înnot. Nicky le zice „micile mele animale de companie“.

Primul client (la 10:30) a fost unul dintre obișnuiți: domnul Deacon. Acesta este un domn de vreo cincizeci și ceva de ani, înzestrat cu darul vorbirii și cu o talie tipică pentru bărbații inactivi de vîrstă mijlocie. Părul închis la culoare și subțire este pieptănat peste creștetul capului, în modul acela neconvingător în care unii bărbați care chelesc încearcă să ofere iluzia că încă au o coamă luxuriantă. Se îmbracă destul de elegant, în sensul că hainele lui sunt evident bine croite, dar nu le poartă el cum trebuie: nu prea acordă atenție detaliilor precum poalele cămașii, nasturi sau probaburi. Pare că cineva i-a încărcat hainele într-un tun și le-a aruncat spre el și, cum au căzut, aşa au rămas. În multe feluri, este clientul ideal; nu stă niciodată să caute și vine numai când știe exact ce vrea. Solicitarea lui este însotită, de obicei, de o recenzie a cărții decupată din *The Times*, pe care o prezintă oricui se nimerește în momentul acela la casă. Are o exprimare concisă și precisă, nu stă

⁴ Samosa sunt produse de patiserie din India și Pakistan, făcute dintr-un aluat tradițional de apă cu făină de grâu și umplute apoi cu curry de legume, orez și cartofi, precum și carne tocată sau pește.

niciodată la pălvărageală, dar nici nu este vreodată nepoliticos și întotdeauna plătește la ridicarea comenzii. În afară de cele de mai sus, nu știu nimic despre el, nici măcar prenumele. De fapt, mă întreb adesea de ce comandă cărți prin intermediul meu, când ar putea foarte bine să recurgă la Amazon. Poate nu are computer. Poate nici nu vrea să aibă. Sau poate face parte din specia aceea pe cale de dispariție, care înțelege că, dacă vrea ca librăriile să supraviețuască, atunci trebuie să le susțină.

La prânz, o femeie îmbrăcată în pantaloni din material de camuflaj și purtând beretă, a venit la casă cu șase cărți, dintre care două de artă, scumpe, aproape noi, în stare impecabilă. Suma totală de plată a fost 38 de lire; a cerut o reducere, iar când i-am zis că i le las la 35 de lire, a răspuns: „Nu poți să mi le dai cu 30?“ Încrederea mea în decența oamenilor este puternic zdruncinată când clienții, după ce li se oferă o reducere la produse care deja au doar o parte din prețul lor inițial, se simt îndreptățiti să mai ceară o reducere de aproape treizeci la sută. Așa că am refuzat să mai scad din preț. A plătit cele 35 de lire. Sugestia lui Janet Street-Porter ca cei care poartă pantaloni de camuflaj să fie parașutați cu forță într-o zonă demilitarizată are acum toată susținerea mea.

Total încasări: 274,09 lire⁵

27 de clienți

⁵ Această sumă nu include vânzările noastre online, banii pe care Amazon îi depune în contul bancar al librăriei o dată la două săptămâni. Cifra de afaceri provenită din tranzacțiile online este considerabil mai mică decât cea încasată în magazin, în medie 42 de lire pe zi. Din 2001, când am cumpărat librăria, au avut loc mișcări tectonice în comerțul cu cărți, la care am fost nevoiți să ne adaptăm. Pe vremea aceea, vânzările online erau încă în fază incipientă, iar AbeBooks era singurul actor adevărat pentru cărțile la mână a doua, fiindcă Amazon vindea numai cărți noi. Cum AbeBooks era înființat de librari, costurile erau menținute cât mai mici posibil. Era o modalitate foarte bună de a vinde cărțile mai scumpe, pe care altfel ar fi fost greu să le vindem în magazin și, cum eram relativ puțini cei care vindeam prin acest canal, obțineam prețuri destul de decente. Acum, bineînțeles, Amazon îngheță tot în calea lui. A înghețat chiar și AbeBooks, pe care l-a preluat în 2008, iar piața online este acum saturată de cărți, și tradiționale, și electronice. Cu toate acestea, nu avem nicio alternativă reală la Amazon și AbeBooks pentru vânzarea

JOI, 6 FEBRUARIE

Comenzi online: 6

Cărți găsite: 5

Stocul nostru online constă din 10 000 de cărți dintr-un total de 100 000. Îl înregistram într-o bază de date numită Monsoon, care încarcă în Amazon și AbeBooks. Astăzi, un client Amazon a trimis un e-mail despre o carte intitulată *Why Is There Something Rather Than Nothing?* Reclamația lui: „Încă nu am primit cartea. Vă rog să rezolvați problema. Încă nu am scris o recenzie despre serviciile dvs“. Această mică amenințare voalată devine din ce în ce mai des întâlnită, din cauza feedbackului de pe Amazon, iar clienții fără scrupule se folosesc de ea pentru a negocia rambursări parțiale sau chiar integrale după ce primesc cartea comandată. În acest caz, carte a fost expediată marțea trecută și ar fi trebuit să fie livrată până acum, deci ori clientul astăzi speră să obțină o rambursare, ori a fost o problemă cu Royal Mail, ceea ce se întâmplă extrem de rar. Am răspuns, rugându-l să aștepte până luni, după care, dacă tot nu își va fi primită cartea, îl vom rambursa.

După prânz, am triat câteva cutii cu cărți de teologie pe care ni le-a adus săptămâna trecută un preot pensionat din Biserica Scoției. Colecțiile care se concentreză pe un singur subiect sunt căutate, de obicei, fiindcă, îngropate printre ele, vor fi cu siguranță și niște articole rare, de interes pentru colecționari și, în general,

online a stocului, așa că apelam la ele, deși fără prea mare tragere de inimă. Concurența a făcut ca prețurile să fie de așa natură încât vânzarea online de cărți a fost redusă fie la un hobby, fie la o industrie majoră dominată de câțiva actori uriași, cu depozite imense și contracte poștale care beneficiază de reduceri semnificative. Din cauza economiilor de scară, pentru întreprinderile mici sau mijlocii este imposibil să concureze cu așa ceva. În miezul problemei se află Amazon și, deși ar fi nedrept să dau vina pe ei pentru toate nenorocirile din industrie, nu există nicio îndoială că acest gigant a schimbat situația pentru toți actorii de pe piață. Jeff Bezos nu a înregistrat degeaba domeniul *relentless.com*. Și numărul total de clienți poate fi înșelător, fiindcă nu este reprezentativ pentru cei care ne calcă pragul, ci numai pentru cei care cumpără cărți. În mod normal, vizitorii sunt cam de cinci ori mai mulți decât cumpărătorii. (N.a.)

valoroase. Teologia este probabil singura excepție de la regula aceasta și așa a fost și cazul astăzi: nu era nimic important acolo.

După închidere, la ora 17:00, m-am dus la Co-op⁶ să-mi iau ceva pentru cină. Îmi tot pun măruntul în buzunarul din stânga al pantalonilor, uitând că în ultima vreme s-a găsurit. Seară, când m-am dezbrăcat, am găsit 1,22 lire în bocancul stâng.

Total încasări: 95,50 lire
6 clienți

VINERI, 7 FEBRUARIE

Comenzi online: 2

Cărți găsite: 2

Azi a fost o zi frumoasă, însorită. Nicky a sosit la 9:13, îmbrăcată în costumul de schi canadian pe care l-a cumpărat cu cinci lire de la magazinul de haine second-hand din Port William. Între lunile noiembrie și aprilie, asta este uniforma ei. Este o salopetă matlasată, concepută pentru schi, și o face să arate ca un Teletubby din desenele alea animate. În perioada asta, se vătă constant din cauza temperaturii din librărie, care, recunosc, este mai degrabă scăzută. Conduce un microbuz albastru, care se potrivește perfect cu stilul ei de viață de strângătoare. Toate scaunele au fost scoase și, în locul lor, găsești orice, de la saci de bălegar la scaune de birou rupte. Și-a poreclit microbuzul Albăstrica, dar eu îi zic Stricătăica, fiindcă e plin aproape numai cu lucruri stricate.

Norrie (fost angajat, acum dulgher pe cont propriu) a venit la ora 9:00 să repare o scurgere în acoperișul pavilionului de vară Fox's Den din grădină.

⁶ Magazin în sistem cooperativ, destul de comun în Regatul Unit, care comercializează produse în funcție de cererea cumpărătorilor.

În ultimii cincisprezece ani, membrii personalului au venit și au plecat, dar până recent a existat întotdeauna măcar un angajat cu normă întreagă. Unii au fost minunați, alții diabolici; aproape toți mi-au rămas prieteni. În primii ani, luam în practică studențe care să ajute în magazin sămbăta, când angajaților cu normă întreagă nu le plăcea să muncească, iar între 2001 și 2008 cifra de afaceri a crescut constant și hotărât, în ciuda tendinței evidente către cumpărături online. Pe urmă, după ce Lehman Brothers a dat faliment în septembrie, lucrurile s-au înrăutățit brusc și cifra de afaceri a revenit de unde plecase în 2001, dar cu costuri indirecte care crescuseră considerabil în vremurile bune.

Eu și Norrie am construit Fox's Den în urmă cu câțiva ani și, în timpul Festivalului anual de carte din Wigtown, o folosim pentru a găzdui evenimente foarte mici și neobișnuite. Anul trecut, cel mai tatuat om din Scoția a ținut un discurs de douăzeci de minute despre istoria tatuajelor și s-a dezbrăcat până la chiloți pentru a ilustra diverse elemente, pe măsură ce povestea despre ele. O femeie mai în vîrstă, crezând că în clădirea cu pricina se află toaleta, a nimerit acolo fără să-și dea seama, către sfârșitul prezentării, și l-a găsit în picioare, aproape gol. Nu sunt sigur că și-a revenit.

La plecare, Norrie a avut o discuție aprinsă cu Nicky despre ceva, dar eu am prins doar finalul. Se pare că era despre evoluție. Asta este un subiect preferat de-ale lui Nicky și nu e ceva neobișnuit să găsești exemplare din *Originea speciilor* în secțiunea de ficțiune, puse acolo de ea. Eu răspund punând exemplare din *Bible* (pe care ea o consideră istorie) printre romane.

Am găsit o carte intitulată *Gay Agony*, de un autor cu nume improbabil, H.A. Manhood, când scotoceam prin cărțile de teologie aduse de preotul pensionat. Se pare că Manhood a locuit într-un vagon de tren abandonat și reamenajat, în Sussex.

Total încasări: 67 lire
4 clienți

SÂMBĂTĂ, 8 FEBRUARIE

Comenzi online: 4
Cărți găsite: 4

Astăzi, Nicky s-a ocupat de magazin ca eu să mă pot duce la Leeds să văd o bibliotecă particulară cu 600 de cărți despre aviație. Am plecat cu Anna la ora 10:00 și, chiar la plecare, Nicky m-a sfătuit: „Uită-te la cărți, gândește-te la o cifră, apoi înjumătățește-o!“ Mi-a mai spus și că, atunci când va veni apocalipsa și numai Martorii lui Iehova vor mai fi pe pământ (sau versiunea ei despre apocalipsă, oricare ar fi ea, că nu prea sunt atent când începe să vorbească despre religie), are de gând să vină la mine acasă și să-mi ia lucrurile. E clar că la asta se gândește când tot pune ochii pe diverse piese de mobilier de-ale mele.

Anna, o scriitoare americană cu doisprezece ani mai tânără decât mine, este partenera mea. Locuim împreună în apartamentul cu patru dormitoare de deasupra anticariatului, împreună cu o pisică neagră pe care am numit-o Căpitan după căpitanul orb din *Under Milk Wood*⁷. Anna a lucrat pentru NASA în Los Angeles și a venit în Wigtown într-o vacanță cu viză de lucru, în 2008, pentru a-și îndeplini ambiația de a lucra într-o librărie în Scoția, aproape de mare. Am fost imediat atrași unul de celălalt și, după o scurtă întoarcere în California, a hotărât să revină. În 2012, povestea ei i-a stârnit interesul unei jurnaliste care vizita Wigtown în timpul festivalului de carte din anul acela, Anna Pasternak, care a scris un articol despre ea în *Daily Mail*. În scurt timp, Anna a fost abordată de un editor care i-a propus să scrie despre experiențele ei, aşa că, în 2013, prima sa carte, *Three Things You Need to Know About Rockets*⁸, a apărut la Short Books. În ciuda succesului ei literar, Anna

⁷ O piesă radiofonică despre un sat de pescari, scrisă de poetul galez Dylan Thomas în 1954, ulterior adaptată pentru scenă și ecranizată de două ori (în 1972 și 2015).

⁸ Trei lucruri de știut despre rachete.